

50 godina SC-a: Razgovor s povodom - Ante Čićo Ganza

Doajen i začinjavac studentskog Splita

RAZGOVARAO:
MATE TERZE

Dobri duh Splita, Ante Čićo Ganza — jedan od glavnih poroditelja splitske turističke svijesti još od 1979. godine, kad je sudjelovao u organizaciji Mediteranskih igara, pa preko osamdesetih kad je bio na čelu Turističke zajednice, do turističkih manifestacija koje obilježavaju današnju splitsku kulturnu i turističku ponudu, od *Splitskih noći*, *Delmatskih svečanosti do Sudamje*, naš je sugovornik s kojim smo željeli podijeliti lijepa sjećanja na vrijeme osnivanja sveučilišnog i studentskog života u „najlipšem gradu na svitu“.

Možete li nam ispričati Vaša sjećanja, kako je djelovanje prvih generacija splitskih studenata uopće započelo?

Ja sam još u gimnaziji bio prilično aktivan u organizaciji društvenog života mladih, stoga sam 1960. godine, na samom početku studija kemije(?), na inicijativu prvog predsjednika Saveza studenata Dalmacije Ivana Pavića (?) postao član Koordinacijskog odbora koji je pokrenuo lavinu studentskih događanja. Osnovani smo prvi Student-servis, niz studentskih udruga, a ja osobno sam bio zadužen za sport i osnovao tadašnji Savez organizacija za fizičku kulturu studenata.

Nakon samo dva mjeseca uspješno ste u Rijeci organizirali sportske igre studenata Jadrana na koje ste vodili 40 splitskih kolega studenata...

Iz Rijeke smo se vraćali brodom na kojem sam vidio jednu meni jako lijepu i poznatu ženu te u njoj prepoznao tada vrlo poznatu glumicu Mariu Schell. Ona je u to doba bila slavna kao danas Angelina Jolie. Kada sam kolegama rekao da je to Maria Schell, proglasili su me ludim. Poslao sam šahistu Pincozića da pita kapetana – a on mu je potvrdio da je to ona i da putuje inkognito. Pozvao sam ju u salon gdje je nas četrdeset imalo organiziranu večeru, i ...ona je došla. Edo Pezzi, koji se tada počeo baviti foto-reportažom, sve je to i snimio. Nema novine u Jugoslaviji koja te slike nije objavila, tako da je zahvaljujući Marii Schell cijela Jugoslavija znala da su u Splitu počele s radom visokoškolske ustanove, a Edu Pezzija je to lansiralo u njegovoj uspješnoj novinarskoj karijeri – iako je to zaboravio spomenuti u TV emisiji kada je povodom odlaska u mirovinu govorio o svom novinarskom opusu.

Ubrzo ste preuzeli organizaciju kulturnih događanja i pokrenu-

li KUD „Student“, možete li pojasniti okolnosti?

Nakon što sam iz sportske prebačen u kulturnu komisiju okupio sam ekipu (Josip Orlić, Krsto Mlačić, Joško Markotić, Igor Stanić i dr.) i nakon nekoliko mjeseci osnovali smo Kulturno umjetničko

KUD je okupljao ne samo studente nego i srednjoškolce, a i radničku omladinu jer smo imali premalo studenata – nije bilo moguće imati četiri generacije jer su postojale samo prva i druga godina studija. Tako su još kao srednjoškolci, između niza ostalih,

tada stvarala, trebalo bi saznati ...

Uskoro, KUD „Student“ postao je najjače društvo u Gradu...

Od zabavnih sličica iz tog doba, sjećam se nekoliko epizoda sa zabavnim orkestrom s kojim smo imali problem jer “ Tequilla



pok. Hrvoje Šakota, Čićo Ganza, Alen Ercegović, Dasenko Baldazari

ko društvo „Student“.

Prvo je formiran umjetnički savjet u kojem su bili i prof. Gligo, prof. Baras, Vinko Lesić, Sava Komnenović, Ivica Bašić ... a kroz samo par mjeseci u društvu su djelovali:

vokalni oktet kojeg je vodio Vinko Lesić, (Nikola Širinić, Ivo Gašperčić, Gordan Stojanac, Miladin Rogošić, Miro Rom, Vinko Matulović, Sesartić i Joško Prijčić - najbolji tenor u Splitu ...),

dramska sekcija koju je vodio Savo Komnenović i Jozo Orlić, odigrala je desetak djela („Djevojka s naslovne strane“, „Slavni broj 702“, „Valovi i pijesak“, „Krvavi svatovi“, „Budilnik“ i dr.), a okupljala je nekoliko kasnije poznatih umjetnika – Joško Markotić, Josip Genda, Vasja Kovačić, Aljoša Vučković, Darko Čurdo i dr.

recitatorska grupa, likovna sekcija kojoj smo organizirali nekoliko kolektivnih izložbi svih članova. (među članovima su bili i Botteri, Stipica, Žaja i dr.) lutkarsko kazalište za odrasle (“Lutka u sobi”),

velik orkestar, s 25 muzičara, kojega je vježbao Ivica Bašić.

i na kraju, imali smo i zabavni orkestar. Prvi zabavni orkestar zvao se “Tequilla”.



Volga i Čićo

aktivni članovi bili i Aljoša Vučković, Botteri i mnogi drugi koji su kasnije postali studenti.

Osnovani ste čak i Studentsko društvo narodne tehnike Ruder Bošković?

Da, i to u potkrovlju u kojem je bio KUD. To je radio Malvić Dubravko s početna samo dva, tri člana pa smo se upisali i nas nekolicina iz KUD-a, samo da se društvo može osnovati i raditi. Volio bih znati gdje je završila arhiva koja se

nikako da se pokrene. Kad, jedan dan stiže Josip Radeljak Dikan s pitanjem može li on osnovati orkestar. Ja sam rekao – u redu. Zajednički smo dogovarali koga uzeti iz „Tequilla“, pa smo uzeli Olivera Dragojevića koji tada nije pjevao nego svirao klavijaturu, Dina iz Šibenika, bubnjara, pa sam s kemije doveo Matu Carića, saksofonistu, Pavle Kolarov je svirao gitaru, a Dikan je u početku svirao trubu. Tako su i nastali – “Batali”, a s njima je počeo raditi Ivica Bašić.

Vi ste sa svojim organizacijskim sposobnostima bili i najveći „krivac“ za rasplesani Split. Preнесите nam svoja iskustva.

Kad smo osnovali orkestar, trebalo je otvoriti plesnjake da bi orkestar mogao imati neku gažu, pod uvjetom da na svim studentskim zabavama sudjeluju kao amateri. S „Batalima“ su krenuli plesnjaci, a s njima i bruošijade, koncerti KUD-a, koncerti “Studenti pjevaju”, natjecanja... To je trajalo godinu, dvije – a sve je procvatilo kad su Dikana prebacili s trube na bas gitaru. U „Gusaru“ na Matejuški imali smo stalne studentske plesove.

Suradivali ste i sa Zdenkom Runjićem?

U to smo doba Dikan i ja od jedne obitelji koja je stanovala u Špinutu u današnjim prostorijama „Gusara“ kupili pianino za 350 tisuća tadašnjih dinara i donijeli ga u prostorije KUD-a „Student“, gdje smo imali odlične uvjete za to vrijeme. Zdenku Runjiću sam dao ključ i on bi poslijepodne dolazio i vježbao, a bio je potpuno samouk. Zajedno smo igrali rukomet kao gimnazijalci, Runjić je branio, a Vinko Viskić i ja smo igrali. Runjić i Viskić bi kao dva manijaka stalno vježbali usnu harmoniku, a sada je Runjić pomalo „nabadao“ i taj pianino, a već se pomalo i afirmirao.

Zašto se ta lijepa priča s „Batalima“ zaustavlja 1964. ?

Nakon dvije godine, lijepa priča završava jer je Dikan odcijepio “Batale” koji su već nešto predstavljali i mi smo ostali bez orkestra. Osim toga, Dikan je zadržao i „Gusara“, jer je on bio maher kojem je uvijek najvažnija bila lova.

Tada ste okupili novi orkestar – “Indekse”, s Teom Trumbićem, no orkestru je trebalo naći gažu, ali u Splitu nije bilo prostora pa ste ponovno smislili originalno rješenje?

Mučeci se kako riješiti problem, u jednom trenutku padnu mi na pamet Dioklecijanovi podrumi! Usred noći sam se digao i napisao skeč. Odmah mi je sinula ideja da orkestar bude u rimskim togama, da na vratima budu rimski legionari, i dok sviraju, dok se studenti zabavljaju, upada unutra Dioklecijan i tjera studente iz svojih prostora, oni ne razumiju tko je on, on ne razumije tko su oni, i tako dalje ...a kada se otkriju identiteti, on im kaže: „Pa zašto vi ne idete u svoj dom, u svoje prostorije?“, a oni odgovaraju: „Pa ne može, družice care, kad ste vi sve bovane potrošili za palaču pa ništa nije ostalo za studentski dom!“ .

Ujutro sam došao u Savez studenata s tom idejom, i normalno, svi su bili oduševljeni, ali trebalo je dobiti Podrume, a oni tek otkopani, tek pušteni u javnost, drže ih kao relikviju...

I što sada? Otišao sam kao golo-bradi student u Urbanistički i konzervatorski zavod na pregovore s doktorima znanosti, profesorima i akademikima (*braća Marasović, Željko Rapanić, Vučenović*) s heretičkom idejom da organiziram studentske plesove u Podrumima. Gledaju me bijelo, te ovo, te ono, to je doba prvih huligana i „Crnog asfalta“, drž – ne daj! Ja sve garantiram da bih napravio koncert - pa mi ćemo kravate, pa će se samo uz indeks ulaziti, pa I traje ta priča ...

(nastavak u br. 14. Universitas)